

Розповідь старого сенбернара

Хороший хлопчина Костик, але ніхто не знає, скільки в мене клопоту з ним. І вдома стережи його, щоб ніхто не вкрав. І пильнуй, аби ніякої шкоди не зробив. І на прогулянку виведи, бо сам не здогадається вийти. Втупиться в телевізор і сидить камінчиком цілісінький день. І додому з прогулянки приведи — може сам заблукати в місті І черевики змушуй витирати об килимок біля квартири — як не нагадаєш йому, то прямо з брудними зайде і скрізь у коридорі ступаки Костикові видно...

Ой Костику-Костику, коли вже ти нарешті підростеш?

Сиджу оце в кутку на кухні й серджуся на нього. Бо як не сердитися? Понадїдав варення з банок і звернув усе на мене.

Прийшла мама з роботи, а Костик їй:

— Наш Бон варення їв...

І показує пальцем на свою шкоду, збитошник.

Подивилася вона на банки, на мене, а потім на Костика. Так пильно подивилася і каже:

— А я й не знала, що мій син навчився казати неправду!

Костик почервонів, підскочив до мене й смикнув за вухо. Є в нього така погана звичка. Коли мама зробить йому зауваження чи висварить, він мене шарпає.

Хоч і болить мені, але терплю. Що з нього візьмеш — малий ще.

Лежав оце я, лежав на кухні, сердився на Костика, та й пересердився. І вухо зовсім перестало боліти.

Глянув на годинник — уже друга. Час би Костика вивести на повітря. Він і так блідий після грипу. Раніше щоки були — як червоні яблука.

Заходжу до нього в кімнату і голосно кажу:

— Гав-гав!

Це значить: на вулицю.

Костик слухняно одягається.

А вже в дверях запитує:

— Боне, ти вже не сердишся?

Він і сам добре знає, що не вмію довго сердитися. У всіх сенбернарів такий характер. Вони легко вибачають. А як же я можу не вибачити Костикові?

Відповідаю йому дзвінким гавкотом: не хвилюйся, я вже й забув на тебе сердитися.

Тільки вийшли на вулицю, Костик у калюжу — стриб. Аж мені в очі бризки полетіли.

Я хотів на нього сердито гавкнути, а потім передумав. Усе одно не послухається. Тут треба діяти рішучіше.

Підскочив до Костика, зубами за комір хап — і витяг з калюжі.

Тепер він уже на мене розсердився. Надувсь і мовчить.

Мовчи, мовчи, думаю я, перемовчиш. Інакше з тобою не можна.

Раптом попереду звідкись узявся кіт. Дорогу нам перебігає.

Костик різко штовхає мене в спину:

— Фас! Боне, фас!

Це щоб я наздогнав кота і поскуб його. От вредний хлопчисько. Ми, сенбернари, серйозні собаки. Ми за котами не ганяємо.

Я докірливо подивився на Костика і різко сказав:

— Гав!

Тобто: біжи сам.

— Ну й лінтюх же ти, Боне! — дорікнув мені Костик і захопив камінця, щоб пошпурити в кота.

Але тут я його зубами за рукав хап — і не пускаю. Шарпав, аж доки він камінця не випустив.

— Не даєш ти мені нормально жити,— скаржиться Костик і смикає мене то за вуха, то за хвіст.

Я вдаю, буцімто мені зовсім не боляче, і він швидко забуває, що розсердився за камінь.

А потім ми йдемо на пустир і бігаємо там наввипередки.

Костик завжди хоче бути першим. Тому я ніколи не вискакую далеко вперед. Біжу-біжу, а якщо він залишається позаду, то раптом починаю накульгувати. Костик ураз наздоганяє і переганяє мене.

І тоді він такий радісний, що аж мені радісно стає.

Гасали ми довго, і я навіть не встиг огледітися, що вже зовсім пізно стало.

— Гав! Гав! Гав! — сердито гукаю.

Тобто: час додому.

Він сердиться, упирається. Але я рішуче хапаю його за холошу й тягну за собою. Він тільки ноги встигає переставляти.

— Не даєш ти мені нормально жити, Боне, — жалібно пхить на ходу. — Пустити ще трохи погуляти.

Але я невблаганний. Бо знаю, що мама давно нас жде. Вона з мене суворо питає.

Отак ми й живемо.

А оце я дізнався, що Костик скоро до школи піде. Дізнався та й зажурився: хто ж там за ним наглядатиме?

Собак чомусь до школи не пускають.

Не сплю ночами, усе думаю: що ж буде з Костиком?..